

Sygn. akt III CSK 55/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko J. P.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 708/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda P. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie przeciwko J.P. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - ugody z dnia 1 września 2011 r. zawartej przed tym Sądem pomiędzy stronami w sprawie sygn. akt I C 56/11. Przyczyną oddalenia powództwa przez Sąd pierwszej instancji było niedowiedzenie przez powoda przesłanek ochrony przewidzianych w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Stanowisko to od strony ustaleń faktycznych i oceny prawnej podzielił Sąd Apelacyjny, oddalając apelację.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie przez Sąd w zaskarżonym orzeczeniu przepisów postępowania, tj. art. 381, art. 227, art. 316 § 1, art. 382, art. 217 § 2 oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie wnioskowanego przez powoda nowego dowodu z dokumentu; art. 316 § 1 k.p.c. przez wydanie przez Sąd wyroku nie w oparciu o stan rzeczy z dnia wyrokowania; art. 378 § 1 w związku z art. 382 i art. 316 k.p.c. przez nierozpoznanie istoty sporu z dnia wyrokowania. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy art. 720 i nast. w związku z art. 65 k.c. przez błędną wykładnię oświadczeń woli stron; art. 499 w związku z art. 65 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie art. 499 k.c.; art. 499 k.c. w związku z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez nieuznanie podstawy do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i orzeczenie zgodnie z pozwem lub o uchylenie tego wyroku, ewentualnie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywiste

uzasadnienie skargi. Zagadnienie prawne otrzymało postać pytania, czy zgłoszony przez pełnomocnika procesowego - z ostrożności procesowej – procesowy zarzut potrącenia, bez poprzedzającego go materialnoprawnego oświadczenia (art. 499 k.c.) mocodawcy w tym względzie, nie poprzedzony także materialnoprawnym oświadczeniem pełnomocnika umocowanego do złożenia takiego oświadczenia w imieniu mocodawcy, wywołuje skutki prawne przewidziane w art. 498 § 1 k.c.

Przedstawione zagadnienie prawne opiera się na wywodzeniu przez skarżącego skutków prawnych z zawartych z pozwanym umów pożyczek. Jednakże przedstawione kwestie prawne w uzasadnieniu wniosku w tym względzie całkowicie pomijają ustalenia sądów *meriti*, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia jakichkolwiek umów pożyczek (s. 6-8 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, odpowiednio uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji), a następujące między nimi tzw. przepływy środków pieniężnych związane były z działalnością B. spółki z o.o., w której powód i pozwany byli współnikami (s. 4-5 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Tym samym twierdzenia skarżącego zawarte we wniosku stanowią wyłączoną przez prawo dyskusję z ustalonym stanem faktycznym i próbą kwestionowania tych ustaleń. Wynika z nich, że powód nie wykazał w sprawie, że istnieje wierzytelność przedstawiona przez niego do potrącenia. W postępowaniu kasacyjnym wyłączone są zarzuty odnoszące się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniem faktów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z tych względów nie można przyjąć za uzasadniony wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobnie nie jest zasadny wniosek oparty o twierdzenie oczywistości skargi według niepowołanego art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W doktrynie i orzecznictwie jest od dawna utrwalone stanowisko, co oznacza oczywiste uzasadnienie skargi i jakie należy wskazać okoliczności, które by do tego przekonały (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.; z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/15, nie publ.). Pełnomocnik skarżącego nie uwzględnił w ogóle tego stanowiska, uważając, że wystarczy powołać się na twierdzenie o nierozpoznaniu istoty sprawy, według

wyobrażenia strony powodowej, a nie według ustaleń Sądów w toku instancji, uważając za oczywiste to, iż nieuwzględnione zostały skutki oświadczenia o potrąceniu; w rezultacie oczywiste ma być to, co stanowi istotę przedstawionego zagadnienia prawnego, nie odnoszącego się do ustaleń faktycznych.

Z podniesionych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.